

சிவமயம்

அபிராமி அந்தாதி ஆய்வுரை

எழுதுபவர் புலவர் திரு. க. சந்தானராமன் M.A.B.Lit

36 வது செய்யுள்

★ தெய்வம் யாவும் உணர்ந்திடுந் தெய்வம் ★
தீனம காட்டி விலகுகிடும் தெய்வம்

இப் பாடலின் பலன் மயக்கம் தெளிந்து
இன்னல் எய்தாதிருத்தல்.

வெளியீடு: பனுனைச் சபை
வழக்கம்பரை, சுழிபுரம்.
1993.

சிவமயம்

அபிராமி அந்தாதி

புலவர் திரு. க. சந்தானராமன் M. A. B. Lit

ஆய்வுரை

36 வது செய்யுள்

பொருளே! பொருள்முடிக்கும் போகமே! அரும்போகம் செய்யும்
மருளே! மருளில்வரும் தெருளே! என்மனது வஞ்சத்து
இருள் ஏதுமின்றி ஒளி வெளியாகி இருக்கும் உன்றன்
அருள் ஏதுஅறிகின்றிலேன் அம்புயாதனத்து அம்பிகையே.

அ. அம்புயாதனத்து அம்பிகையே

1. தாமரைமலராகிய இருக்கையில் வீற்றிருக்கும் அபிராமி
யாகிய அன்னையே என அழைக்கிறார்.
2. "அம்புஜ — ஆஸனம்" என்னும் வடமொழிச் சொல்
"தாமரை — இருக்கை" எனப் பொருள்படும். அதுவே
அம்புயாதனம் என்றாயிற்று "பத்மாஸனா" என்று சகஸ்ர
நாமத்திலும் நாமம் உண்டு. அதன் பொருளும் "தாமரை
இருக்கையாள்" என்பதேயாகும்.
3. செந்தாமரை, வெண்தாமரை, அடியவரின் இதயத் தாமரை
மூலாதாரம் முதல் சகஸ்ரநாமம் ஈறாகவுள்ள ஆதாரத்
தாமரைகள் ஆகிய அனைத்திலும் அமருபவளை அம்புயா
தனத்து அம்பிகை என்றார்.
4. அம்புஜாஸனம் அல்லது பத்மாஸனம் என்பது காலை மடித்து
அமரும் ஒருவகை இருக்கை நிலை கங்கை கொண்ட
சோழபுரத்து கலைமகள் முதலியோர் இந்தப் பத்மாஸன
நிலையில் அமர்ந்திருப்பர் எனச் சிற்ப நூலினரும், தொல்
பொருளியலினரும் கூறுவர்.
5. "அம்பிகா" என்பதும் அவளது ஆயிரம் பெயர்களுள் ஒன்று.
இச்சை, கிரியை, ஞானம் ஆகிய மூச்சக்திகளின் சமஷ்டி

(கூட்டு) வடிவமே "அம்பிகா" எனவும் தாயைப் போல் அரவணைத்துக் கட்டாய ஓய்வும், நிம்மதியும் தருபவள் "அம்பிகா" எனவும், இரவு அல்லது "ராத்திரிதேவி"யே "அம்பிகா" எனவும் உரையாசிரியர்கள் விளக்குகின்றனர். "ராத்திரிஸூத்தம்" என்ற வேதத்தின் பகுதி. இரவுநேரத்தின் இருள், தூக்கம், போகவேட்கை ஆகிய அனைத்தும் அவள் செயலே எனவும், அவற்றினை உருவாக்குபவளே ராத்திரிதேவி எனவும் துதிக்கிறது.

அரும்போகம் செய்யும் மருளினைக் குறிக்கும் இப் பாடலில், அம்மருளுக்குக் காரணமான "அம்பிகா" என்ற பெயரால் அழைக்கிறார்.

ஆ. பொருளே!

1. அனைத்துப் பொருள்களின் வடிவமாய் இருப்பவளைப் பொருளே என அழைக்கிறார்.
2. பொருள்களை நம்முன்னோர் 'ஸ்தாவரம்' (அசையாப் பொருள்) 'ஜங்கமம்' (அசையும் பொருள்) என இருவகைப் படுத்தினர். மேலும் திடப்பொருள், திரவப்பொருள் என்றும் வகுத்தனர் இலக்கண நூலார் அஃறிணை, உயர் திணை என இரு கூறாக்கினர் அறிவியலார் உயிருள்ள பொருட்கள் (Animate or Living Things) எனவும் உயிரற்ற பொருட்கள் (In Animate or non Living Things) எனவும் பகுத்தனர் அவசியப் பொருள் (Necessities) வசதிப் பொருட்கள் (Comforts) ஆடம்பரம் அல்லது போகப் பொருட்கள் (Luxuries) எனவும் பொருளியல் முக்கூறாகியது.

தோன்றுதல், வளருதல், மாறுதல், தேய்தல், மறைதல் ஆகிய மாற்றங்கட்கு உட்பட்ட இவை அனைத்தும் பொருட்களே. அம்மாற்றங்கட்கு உட்படாத ஒன்றே மெய்ப்பொருள்.

3. தனம், தானியம், முதலிய எண்வகைச் செல்வங்களின் அல்லது "அஷ்ட ஸ்வரியங்களின்" வடிவாய் நின்று அருளுபவளும் அம்பிகையே.
4. இவ்வுலகுக்குப் பொருளும் அவ்வுலகுக்கு அருளும் தேவையன்றோ? இவ்வுலகாயும் இதில் காணும் பொருள்களாயும் வீரிந்து நிற்பாள் அன்னை.

5. பொன்னே! மணியே! பொருளே! அருளே! என்று சந்தரநு பூதியில் முருகனையும் 'பொருளே' என அருணகிரியார் அழைக்கக் காண்கிறோம்.

இ. பொருள் முடிக்கும் போகமே!

1. அப்பொருள்களால் எய்தும் இன்பநுகர்வாக இருப்பவனும் அவளே!
2. "போகம்" என்பது "சுகானுபவம்" அல்லது "இன்ப நுகர்வு" எனப் பொருள்படும். ஆண் பெண் உடலுறவே போகம் என்ற குறுகிய பொருள் கொள்ளுதல் தவறாகும். மலர் என்ற பொருளின் மணம் கனி என்ற பொருளின் சுவை யாழ் என்ற பொருளின் இசை சிலை என்ற பொருளின் அழகு

குழந்தை என்ற பொருளின் மெய்தீண்டல் இவ்வாறு ஐம்புலனுக்கும் இன்பநுகர்வு கிட்டுகிறது. அவ் இன்பநுகர்வினை முடித்து வைப்பது பொருட்களேயாகும். ஆனால் எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லாருக்கும் அப்பொருள்கள் இன்பநுகர்வினை அளிப்ப தில்லை.

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்தல் அரிது"

என்றவாறு நுகர்தல் அரிதாகவே போய்விடுகிறது பொருள் களைக் கொடுத்து அப்பொருள்களின் இன்பநுகர்வாகவும் கடவுளே இருந்தாலன்றி, அப்பொருட்கள் பயனற்றவையே அம்பிகை அப்போகமாய் நின்றும் அருள்புரிகிறாள்.

3. தாங்கொணா வெப்பமும், துன்பமும் தரும் பொருளாகிய "நீற்றறை" (சண்ணாம்புக்காளவாய்) அப்பர் பெருமானுக்கு செவிக்கு விருந்தாகும் மாசில் வீணையாகவும், கண்ணுக்கு விருந்தாகும் மாலை மதியமாகவும், திருமேனியினை வருடிச் செல்லும் வீசு தென்றலாகவும் இருந்தது எதனால்?

பொருள்கள் மட்டும் போகத்தை முடிப்பவரை அல்ல. ஆனால் அப்போகவுணர்வாக இறைவனின் திருவடி நிழல் இருக்கின்றதென்பதையே அது உணர்த்துகின்றதன்றோ?

ஆகவே பொருள் முடித்துத் தரும் போக உணர்வாக இருப்பவள் அம்பிகையே என அபிராமிப்பட்டடும் கூறினார்.

4. பொன் முதலிய செல்வங்களும், அவைமுடிக்கும் போகமும், அதனினை உண்டாகும் பிழைகளும் அவை நீங்களும் ஆகிய அனைத்தும் இறைவன் செயலே என்பதனை
 "பொன்னும் மெய்ப் பொருளும் தருவானை
 போகமும் திருவும் புணர்ப் பாணை
 பின்னை என் பிழையைப் பொறுப்பாணை
 பிழை யெலாம் தவிரப் பணிப்பாணை"
 என்ற சுந்தரர் தேவார அடிகள் விளக்குகின்றன.

ஈ அரும் போகம் செய்யும் மருளே! மருளில் வரும் தெருளே!

1. அவ்வரிய போகத்தில் பெரிதும் ஈடுபடுத்தி மயக்கும் மறைப் பாற்றலைச் செய்யும் மாயாதேவியாக இருப்பவளும் அம் மாயை நீங்கிய பின் ஏற்படும் தெளிவாக இருப்பவளும் அவளே என்கிறார்.
2. பொருட்கள் முடித்து வைக்கும் இன்பநுகர்வில் பெரிதும் ஈடுபட்டு அதுவே இலக்கெனக் கொண்டு மற்ற இரண்டு இலக்குகளாகிய (புருஷார்த்தங்களாகிய) அறத்தினையும், வீட்டினையும் மறந்து உண்மை நிலையினை அறிய முடியாத மயக்க நிலை எய்தி, மக்கள் அல்லல்படுகின்றனர். அதனைக் கொடுக்கும் மருட்சக்தியாக அல்லது மாயாதேவியாக இருப்பவள் அன்னையே ஆதலால் அவளை "மருளே" என்றார்.
3. அம் மாயையில் சிக்குண்டு இன்பவேட்கையால் கூடாதன வற்றை யெல்லாம் செய்து துன்பம் துய்க்கின்றனர். அத்துள் பத்தின் காரணமாக இறுதியில் தெளிவு பிறக்கின்றது. அத்தெளிவும் அன்னை வடிவே ஆதலால் "தெருளே" என்றார்.
4. கோசிகன் என்னும் மன்னன் தவம் புரிந்த பொழுது மாயையினால் பிடிபட்டு, திலோத்தமையிடம் மயங்கி மகனையும் பெற்றான். இது அரும்போகம் செய்யும் மருள்!
 பின் தெளிந்து, முயன்று விசுவாமித்திரன் என்னும் முனிவனானான். இது தெருள்.
5. கந்தப்பிராணத்து காசிபன் மாயையின் பால் மக்களைப் பெற்றது மருள், பின்பு தெளிந்து விலகியது தெருள்.

6. அருணகிரிநாதரின் வாழ்வின் முற்பகுதி அரும்போகம் செய்த மருள் முருகனை உணர்ந்தது தெருள். அது பிற்பகுதி.
7. “தோய்ந்தே கடந்தான் திருவிண் தொடர் போக பெளவம்” என்று கூறுமளவுக்கு போகம் நுகர்ந்த தசரதன், காதுக்கடியில் கண்ட ஒரு நரை முடியினால் தெளிவெய்தி, காடு சென்று கடுந்தவம் புரிய எண்ணினான் என இராமாயணம் காட்டுகிறது. இதுவும் மருளில் வந்த தெருள்.
8. இளமை, அரசபோகம், அழகிய மனைவி, அரியதோர் மழலைச் செல்வம் — இவை அனைத்தும் நிறைந்த போக வாழ்க்கை, இதற்கிடையில் ஒரு நாள் அவர் கண்ட சில காட்சிகள் — சிந்திக்கவைத்தன. சித்தார்த்தர் புத்தர் ஆனார் இதுவும் மருளில் வந்த தெருள்.
9. இன்னும் பலர் நடைமுறையில் இளமை வேகத்தினால் மாயையில் சிக்குண்டு திரிந்து, பின் தெளிந்து, ஞானத்துடன் யேசியும், எழுதியும், செயல்பட்டும் வருவது கண் கூடு.
10. போகத்துக் ஏதுவான ஏராளமான செல்வம், எண்ணற்ற அறிவியல் கண்டு பிடிப்புகள் என எல்லாம் பெற்றிருக்கும் மேல்நாட்டினர் பலர், “மனநிம்மதி மட்டும் இல்லை” என ஏங்கி, தாம் பெற்றிருப்பது உண்மையான இன்பமல்ல என்பதனை உணர்ந்து ஹரே ராமா ஹரே கிருஷ்ணா” இயக்கத்தில் சேர்வதும், சைவ சிந்தாந்த சர்ச்சை நாடுவதும் இன்று நிலவும் நிலை. இதுவும் மருளில் வந்த தெருளே! என்பது தெளிவு.
11. “மாயே” என்று தரங்கிணி இராகத்தின் இசை நயத்தினை குழைத்து அன்னையினை அழைத்தார். சங்கீதமூர்த்தி ஸ்ரீ முத்துசுவாமி தீட்சதர் அவர்கள், அகங்குழைந்துபோன அம்பிகை அவர் முன் நின்றாள்
 அவளைக் கண்ட தீட்சதர் “போய்விடு” என்ற பொருளில் “ஜாஹி” என்றார்
 யாரைப் போகச் சொல்லுகிறீர்? என்னையா? என்றாள் அம்பிகை ஆம் உன்னையே தான் “தவம் ஜாஹி” என்ன ஓய்! தீட்சதரே உமது கீர்த்தனையில் “மாயே” என்று அழைத்தீர் என்று வந்தேன். இப்போது போய்விடு என்கிறீர்? நீர் பாடுவது கீர்த்தனமா? போக்கிரித்தனமா? என்கிறாள் அன்னை புன் முறுவலுடன்.

“மாயே! த்வம் ஜாஹி மாம்பாஹி த்வம் காஹி.....”
 மாயே! நீ போய்விடு என்னைக் காப்பாற்று என்ற பொருளில் தீட்சதர் கிருதியைத் தொடர்கிறார்.
 வந்திருக்கும் அன்னை மாயாதேவியாகிய மருட்சக்தி என்பதனை அறிந்து கொண்ட தீட்சதர்-நீ போய்விடு என்றார்.

மருட்சக்தியும், அருட்சக்தியும் தானே என்பதனை சிறந்த தேவி பக்தரான தீட்சதர் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார் என மகிழ்ந்து, அன்னையும் இப்போது தன் கோலத்தை மாற்றி அருளேசுடு புன்முறுவல் பூர்த்து நிற்கிறார்.

இப்போது தீட்சதர் : “த்வம் யாஹி” நீ வருக! (ஆயே வருவாயாக) என்றெல்லாம் அழைத்து மகிழ்கிறார். இது ஒரு கற்பனைக் காட்சி இக் கற்பனை தோன்ற அமைந்திருக்கும் “மாயே” என்ற கிருதியில் அரும்போகம் செய்யும் மருளாகவும், தெருளாகவும் அவள் இருப்பதனை குறிப்பிடுகிறார்.

12. “மஹா போகா” பெரும்போக வடிவின் என்றும், “மஹா மாயா” பெருமருட்சக்தியானவள் என்றும் சகலநாமம் குறிப்பிடுகிறது.

உ. என் மனத்து ஏது? அறிகின்றிலேன்

1. என் மனதில் மாயா இருள் ஏதும் இல்லாமல் சிதாகாசம் என்னும் ஒளி மிக்க வெளியாய் இருக்கும் நினது அருளிணையான் என்னவென்று அறிந்திலேன்.

அவளது அருளால் அரும்போகம் செய்யுமருள் நீங்கி விட்டது தெருளும் தோன்றிவிட்டது அதனால் மாயவிருள் மறைந்து மனதில் ஒளிமிக்க பரவொளிக் காட்சி கிட்டுகிறது

இல்லாததை இருப்பது போல் காட்டும், காட்டும் மாஹி விருளை “வஞ்சத்து இருள்” என்றார். அவ்விருள் ஏமாற்றி ஒன்றில் ஈடுபடுத்தி இன்னல் விளைவிக்கும் இயல்பினது ஆதலினால் வஞ்சத்து இருள் என்றார்.

நமது உள்ளத்தின் கண் உள்ள ஆகாயம் அல்லது வெளியினை “சிதாகாசம்” என்றும் “தகராசம்” என்றும் கூறுவர்.

அவ்விடத்தில் ஒளிமிக்க பரவொளியாக அன்னையின் அருட்காட்சி கிட்டும் சிறப்பினை ஏகென்றறியேன் என்கிறார்

இந்த ஒளி வெளியான சிதாகாசக் காட்சியே இருள் டர்ந்த அமாவாசையினை, ஒளி நிறைந்த பௌர்ணமி என்று கூறவைத்த காரணங்களுள் ஒன்றாகும்

2. "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை" என்று மணிவாசகர் கூறுவதற்கேற்ப பெற்றெடுத்து தனு, கரண, புவன, போகங்களைத் தந்து, மயக்கம் விளைவித்து, பின்பு தெளிவையும் ஏற்படுத்தி, பக்குவமெய்திய நிலையில் தனது அருட்காட்சிக்கு பாத்திரமாக்குகிறான் அம்பிகை என்பது இப்பாடலின் திரண்ட கருத்து.

பொய்யான பொருட்களில் மயங்கி, ஏமாந்து இன்னல் எய்தாதிருத்தல்.

இப்பாடலின் பாராயண பலன் ஆகும்.

"பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை"

நாம் அபிராமியந்தாதி ஆய்வுரைகளை வெளியிடுவதில் பலர் அம்பிகையின் அருளில் தெருள் பெற்று வருகின்றனர். சென்ற மாதத்தில் மட்டுமே நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் எமது அபிராமியந்தாதி வெளியீடுகளை பெற்று பயனடைந்தள்ளனர். நாங்கள் அம்பாளின் பெருமையைப் பேசுகின்றோம். பாடல்களைப் பாடுகின்றோம். இதனால் எம் வாழ்வை சுலபமாக கழிக்கின்றோம்.

எங்களை அம்பாள் நன்கு வாழவைப்பார் என்ற நம்பிக்கை எமக்கு உண்டு. பொய்யான பொருட்களில் நாம் மயங்கி ஏமாந்து போகாமல் எம்மைக் காத்து அருள்புரிபவர் என்பதை இப்பாடல் கருத்து வலியுறுத்துகின்றது. ஆகவே நாம் இப்பாடலை பல முறை பாடுவோம். படித்து பயன் பெறுவோம்.

மார்கழி மாதத்தில் திருவாசகத் தேன் எங்கும் அலை மோதுகின்றது. மூலை முடுக்குகளில் இருக்கும் ஆலயங்களில் மணிஓசை பூசை வழிபாடு சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது மாணிக்க வாசகர் கூறும் "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை" ஆகிய அம்பிகையை வணங்கி அருள்பெறுவோம்.

யாவருக்கும் வணக்கம்.

"புணரைச் சபையார்"